

Udgifter. Det gjorde man i 1922, fordi man var overbevist om, at Teatret nu skulde forblive under Statsdrift. Det er ikke mere end 4 Aar siden, det skete. Nu kommer man her i Dag og vil sælge. Jeg synes, det er en løjerlig Maade at arbejde paa.

Derefter fremsatte Minister Appel Forslag om at købe to Ejendomme i Heibergsgade, og der blev nedsat et Udvalg til at udarbejde et Forslag paa Grundlag af det Resultat. Sparekommissionen var kommet til, og efter en 4—5 Maaneders Arbejde kom vi ogsaa til det Resultat, at Sparekommissionens Forslag var forsvarligt. Det var vor Overbevisning, at hvis man gik dertil, vilde man komme ned paa et Driftstilskud fra Staten paa 300 000 Kr. paa det paagældende Tidspunkt — den Gang tror jeg, Tilskuddet var oppe paa 1 400 000—1 500 000 Kr. Men det blev, som det ærede Medlem oplyste, ikke til noget, fordi den daværende Finansminister mente, at man skulde bygge et nyt Teater ved Hjælp af et Præmieobligationslaan.

Dér tror jeg, den daværende Minister gjorde noget meget uheldigt, idet han slog to Ting sammen, nemlig Nationalmuseet og det kongelige Teater. Den Omstændighed, at man ikke tidligere her i Landet havde prøvet med et Præmieobligationslaan, bevirkede endvidere, at Bankerne ikke turde gaa med dertil; derimod har man jo brugt denne Form overordentlig meget i Frankrig, Sverige og Østrig. Saa blev Sagen udskudt, og jeg skal ikke komme ind paa, hvad der er sket siden den Tid.

Den Gang vilde Forslagets Gennemførelse komme til at koste op imod 8 Mill. Kr., senere har jeg arbejdet med denne Sag og er kommet til det Resultat, at det vilde være fuldt ud forsvarligt at gaa ned til ca. 3 Mill. Kr. Jeg tror, man omtrent vilde faa samme Plads, om end ikke saa megen Magasinplads. Tilstrækkelig Magasinplads er for øvrigt en Ting, man maa lægge megen Vægt paa, thi ved Undersøgelsen har det vist sig, at det er meget dyrt ikke at have Magasinpladsen i Orden. Der skal nødvendigvis bruges en Masse Mennesker, i det Øjeblik man ikke har sin Magasinplads i Orden. Jeg skal blot nævne en enkelt Ting: f. Eks. de store Tæpper, som er 19 Meter lange. De ligger paa Ørlogsværftet, og naar man skal bruge 3—4 Tæpper, sender man en 7—8 Mand og et Køretøj derud. De kommer hjem med Tæpperne, stikker dem ind gennem Vinduet og skal derefter helt op paa Loftet med dem, saa de Mennesker har nok at gøre hele Dagen. Hvis man derimod har Tæpperne liggende i et Magasin

hjemme paa Teatret, kan to Mand tage dem frem paa 10 Minutter.

Der er i denne Sag saa mange Punkter, hvor man kan bevise, at der kan spares mange Penge. Der er ingen Tvivl om, at hvis man virkelig tog fat paa alle saadanne Punkter, vilde der kunne spares saa store Beløb, at Teatret maaske endogsaa kunde komme til fuldstændigt at bære sig selv. Men det skal jeg ikke komme ind paa her i Dag.

Man har været inde paa de mægtige Tilskud, Teatret har faaet. Som jeg har sagt, betragter jeg imidlertid ikke det kongelige Teater som et almindeligt Teater, men som en Skole, og derfor mener jeg, det er berettiget, at Staten giver Tilskud til det kongelige Teater, idet dets Funktion ligesom en Skoles netop er at oplære og opdrage.

Regnskabet for 1914—15 — vi maa huske paa, at Krigen har forrykket det kongelige Teaters Forhold saavel som alt andet — viser en Indtægt af 740 300 Kr. paa Forestillingerne og andre Indtægter 55 900 Kr. Man søgte naturligvis, efterhaanden som alt blev dyrere, ogsaa at komme op med Billetpriserne, og i 1920—21 naaede man op paa en Indtægt af 1 796 900 Kr. paa Forestillingerne og 141 500 Kr. i andre Indtægter. Underskuddet var i 1914—15 463 500 Kr., men Teatret betalte 79 400 Kr. tilbage, som var kommet ind som Skat. Underskuddet i 1920—21 — det Aar, hvor der var det største Underskud — var 1 881 500 Kr., hvoraf Teatret betalte 365 400 Kr. tilbage til Statskassen.

Men der er jo saa mange forskellige Udgifter, der er jo ikke alene Udgifter til Personalet; det kender vi jo saa udmærket ogsaa fra Privatdrift, og ogsaa her i Rigsdagen har vi diskuteret det saa mange Gange i Anledning af andre Ting. Ser vi paa Udgifterne for 1914—15, var Udgiften til Vedligeholdelsen af Bygninger 19 200 Kr., men i 1921 var den 63 600 Kr., Udgiften til Brændsel og Belysning etc. var i 1914—15 75 500 Kr., men i 1921 229 900 Kr. Og saaledes kan man gaa det hele igennem. Det viser, at under Krigen steg Udgifterne. Og samtidig blev Pengene mindre; man maa jo se anderledes paa disse Beløb, naar man ved, at en Krone ikke var mere værd end en 55—56 Ø., medens den i 1915 havde sin fulde Værdi.

Det viser sig da ogsaa, at Underskuddet gaar længere og længere ned for hvert Aar. Efterhaanden som man kommer ind i mere normale Forhold, vil Underskuddet komme længere ned, men at det vil komme